

andet Standpunkt end den ærede Rigsdagsmand, nemlig Spørgsmaaliet om Afgaangen til at faae disse Erklæringer meddeelt. Det er et Spørgsmaal, der, som den ærede Rigsdagsmand bemærkede, saamange Gange har været debatteret her i Salen og saamange Gange er blevet drøftet, understøttet og bestridt fra de forskjellige Sider, at der ganske vist ikke lader sig sige noget Nyt til de Bemærkninger, der i saa Henseende allerede ere fremkomne. Jeg maa imidlertid afgive den Erklæring, at jeg ikke vil kunne gaae ind paa en Bestemmelse som den, der indeholdes i § 7, og en Hovedgrund dertil er den, som den ærede Rigsdagsmand antydede i Begyndelsen af sit Foredrag, en Grund, som han ganske vist ikke vilde tillægge nogen synderlig Bægt, men som jeg tillægger en stor og for mig aldeles afgjørende Betydning, nemlig Forholdet mellem den lovgivende Magt og Administrationen. Det er langt fra, at jeg vil bestride den lovgivende Magts Myndighed til at begrænse Administrationens Omraade; Administrationen er naturligtvis fuldkommen undergivet den lovgivende Magt, der kan udvide og begrænse Administrationens Omraade, men det Omraade, som den lovgivende Magt engang har overladt Administrationen, skal denne ogsaa have frit, uden at den lovgivende Magt skal kunne fastsætte de Hensyn, som Administrationen har at tage ved Afgjørelsen af Sagerne; den bør selv kunne træffe den Afgjørelse, som efter de foreliggende Omstændigheder fremgaaer for den at være den rette. Naar man gennem en Lovbestemmelse vil give Regler, hvorefter der bliver Tale om at meddele Erklæringer, saa betræder man derved en Bane, ad hvilken man kommer til at lægge stærke Baand paa Administrationen; man vil derved lægge den Hindringer iveien for at tilvejebringe saa klare, bestemte Oplysninger, som det er nødvendigt at have, og man skal ikke kunne sige, at den ved at faae Oplysninger paa den Maade, som Lovforslaget tilsigter, kan komme til at blive bedre veiledet. Det maatte sandelig være en kun lidet forstandig, en kun lidet retsærdig Administration, som ikke skulde have for Øie at finde, hvad der maatte mangle ved de Erklærin-

ger, den modtager, og som ikke skulde være istand til at finde de Midler, gennem hvilke den kunde faae den fornødne Indsigt i Forholdene; men ad Lovgivningsveien lader det sig ikke gjøre at fastsætte, hvorledes der skal forholdes med Erklæringers Meddelelse. Jeg vil aldeles ikke gaae ind paa det Spørgsmaal, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Bessen) reiste, hvorvidt der kunde være Tale om paany at veie Grundene for og imod det Lovforslag, til hvilket han i Begyndelsen af sit Foredrag tog Hensyn; de Grunde, som bevægede mig til, dengang dette Forslag var til Forhandling her i Rigsdagen, at udtale, at jeg ikke kunde gaae ind paa det, ville ogsaa fremdeles være bestemmende for mig i denne Henseende. I det jeg saaledes ikke vil kunne gaae ind paa Bestemmelserne i § 7, vil jeg heller ikke kunne gaae ind paa at optage i Loven de Forrifter, der indeholdes i Lovforslagets § 10, som i det Væsentlige ere tagne af det i sin Tid fra Justitsministeriet udgaaede Circulaire. Naar min Hovedgrund hertil er den Betragtning, som jeg har gjort gjældende med Hensyn til Forholdet mellem den lovgivende Magt og Administrationen, vil det ogsaa klart fremgaae, at den kommer til at omfatte de Bestemmelser, som indeholdes i § 10. Jeg kan forresten ikke dele den Mening, at der skulde være Noget vundet med Hensyn til Sikkerheden, ved at de blive optagne i Loven selv; der kan ikke let tvivles om, at Bestemmelser som de, der indeholdes i Circulairet, engang givne, ville have en saadan moralsk bindende Kraft, at de ikke ville kunne kaldes tilbage; men vil man nære Tvivl derom, kommer altid den Skranke til at staae iveien for Optagelsen i Loven, at det er saadanne Forrifter, der ikke passende kunne have deres Plads i Loven. Med Hensyn til § 10 er, efter hvad jeg allerede har tilladt mig at sige, Grunden til min Bægning ved at faae dens Bestemmelser optagne i Loven den, at disse staae i Forbindelse med det, Justitsministeriet har troet at burde gennemføre ved Circulairet af 1ste Juli 1860. Der indeholdes i dette tillige — i Modsætning til Bestemmelserne i § 10 — navnlig den Bestemmelse, at der ikke kan være Spørgsmaal om Underbøvelsen af Circulairet med Hensyn til